

af været klar over, at Hensigten med ikke at lade Skatterne gaa over direkte til Kommunerne, men lade dem gaa gennem Statskassen, utvivlsomt maatte være den, at man vilde opretholde deres Karakter som Statsskatter som hidtil, og at man ogsaa derved i størst muligt Omfang vilde opretholde den umiddelbare Valgret til Landstinget som hidtil. Jeg har ikke troet, at der i dette Lovforslag laa nogen som helst Snedighed i den Henseende, og efter den Forklaring, som den ærede Finansminister har givet af dette Forhold, kan man og maa det ærede 3dje Medlem for 9de Kreds ogsaa kunne være fuldstændig beroliget i den Henseende. Er Lovforslaget paa dette Punkt ikke tilstrækkelig fyldestgørende, er der ingen Tvivl om, at det vil blive det, før det endelig forlader Rigsdagen. Men der er jo en anden Side ved denne Sag, som ogsaa det ærede Medlem stærkt fremhævede, den nemlig, at samtidig med, at de nuværende umiddelbare Landstingsvælgere ville trænge tilbage, fordi deres direkte Skat vil blive mindre, vil der ved Siden af dem kunne dukke ny Skatteydere frem, og jo flere der vil komme til at deltage i Valgretten, des længere vil man jo komme op paa Skattestigen, før vedkommende naaar at faa umiddelbar Valgret. Det ærede Medlem anførte der et Eksempel, det er for Resten allerede imødegaaet af den ærede Finansminister, men jeg skal dog ofre et Par Ord derpaa. Det ærede Medlem gik ud fra en Indtægt af 1,500 Kr. og kom til det Resultat, at hvis der svares 2 pCt. deraf, ville disse 30 Kr. svare til det samme, som nu er Skatten af 1 Td. Hartkorn. Som den ærede Finansminister imidlertid fremhævede, nytter det ikke at tage 1 Td. Hartkorn, fordi de, der kun have 1 Td. Hartkorn, ikke have noget med umiddelbar Valgret at gøre. Vi skulle op i Reglen til mindst en halv Snes Tdr. Hartkorn, men saa ville vi komme op til 10 Gange 1,500, altsaa 15,000 Kr., Renteindtægt, og dersom vedkommende skal have den Indtægt af en Formue til den nu sædvanlige Rente af $3\frac{3}{4}$ pCt., forudsætter det, at han maa have en Formue af 400,000 Kr. Tror egentlig det ærede Medlem fra 9de Kreds, at det vilde være nogen stor Fare for Hartkornet, at en Gaard paa 10 Tdr. Hartkorn kom til at rangere med en Mand, der har en Formue paa 400,000 Kr.? Og hvis der skulde være nogen Fare derved, hvordan vilde man da kunne forsvare Berettigelsen af, at en Mand, der sidder med 10 Tdr. Hartkorn, og maaske intet ejer deraf,

skulde have Fortrin ved den umiddelbare Valgret til Landstinget fremfor en Mand, der ejede en Kapital af 400,000 Kr.? Jeg har meget vanskeligt ved at se, hvorledes man skulde kunne begrunde det retfærdige i, at Hartkornmanden gik forud.

Der har været talt om Bygningsafgiften paa Landet, og det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Stilling) refererede i Gaar for os Indholdet af det Andragende, der i den Henseende ligger paa vort Bord, og som gaar ud paa Ophævelsen af Bygningsafgiften paa Landet, et Forslag, som har faaet Fællesrepræsentationens Samtykke, og den har endogsaa været ædelmodig nok til at foreslaa, at denne Skatteafskrivning skete paa Landet og derimod ikke i Købstæderne. Jeg maa jo erkende, at Bygningsafgiften ikke hører til de retfærdige Skatter, og det er et gammelt Ønske fra Oppositionens Side at komme af med Bygningsafgiften paa Landet, fordi den der rammer særlig uheldigt, saaledes som det ogsaa blev fremhævet i Gaar derved, at den rammer saa ulige paa de forskellige Haandværkere. Det er særlig dem, den gaar ud over, idet den, der bruger megen Plads til en maaske lidt lønnende Forretning, skal betale en større Afgift end den, der kun bruger lille Plads til en maaske meget stor Forretning. Men jeg kan dog ikke erkende, at Gennemførelsen af disse Forslag, vi her behandle, nemlig det, vi have for i Dag, og det andet, som vil komme for i Morgen, egentlig kan motivere en Ophævelse af Bygningsafgiften. De ærede Haandværkere eller deres Ordfører gøre gældende, at denne Lettelse, som bliver givet Kommunerne, særlig vil komme Hartkornsejerne til gode, og at de derimod ville beholde deres Bygningsafgift og ikke faa nogen Lettelse, altsaa blive uheldigere stillede. Men Forholdet er dog ganske sikkert det, at naar denne Afgift, som de hidtil have svaret til Staten eller et tilsvarende Beløb, nu gaar ind i Kommunekasserne, kommer det jo dog Kommunens fælles Skatteydere til gode, og derved, at Skatteprocenten i det hele kan nedsættes, vil jo ogsaa Haandværkerne lige saa vel som de andre Beboere faa en Lettelse, for saa vidt de svare Formue- og Lejligheds-skat, hvad de maaske knap nok gøre allesammen, og nogle af dem maaske kun ganske lidt, saa det, der her sker, kan i hvert Fald ikke være noget, der kommer dem til Skade, men maa være noget, der kommer dem til Gavn, selv om det ikke er i saa stort Omfang, som de kunde ønske.

Der har været talt om at give denne